

La tria

per Andreu Loncà

MÚSICA

Una amiga m'escrivi recordant-me que el novembre és un mes de silencis. Els silencis són rutilants un dia de cel ras, de vent del nord, de vent glacial. La meravella de la música pren el seu temps en el coixí del silenci del novembre. A la Banda Municipal de Lleida, el director, diligent, ha tingut la bona pensada de convidar uns músics joves, amb molt d'estudi, per tocar-hi Ricard Viñes, arranjant-lo per a banda. Veig que cadascú té el seu fons temperamental. Cadascú posseeix el seu talent. La seua presència fa augmentar l'energia del grup. La multiplica. Per als músics, el director convidat és un felicitant. Sentir la música des de dins –sentir-la en les dues accepcions que posseeix en català– és un bell plaer: la música et pren sovint com un mar, com una delicada creació humana. Mentre mires la partitura, penses que hi ha pocs plaers auditius semblants a ser dirigit per un director jove i intel·ligent que prova d'usar la batuta com a eina dirigida a escandir una melodia. La seguretat del director conegut queda sotsobrada per la novetat del director per conèixer que deixa fer. Tothom està més atent: l'ull es torna més precís; la bufera, més trempada. Els assajos dels músics solen ser meravellosos. Desinhibits, lleugers, concentrats, assajarem amb un director convidat dit Jordi Nus i amb un pianista amb posat lleument germànic –un germànic del sud– anomenat Nèstor Bayona, que interpretà quatre peces de Ricard Viñes. Jordi Nus és un arranjador formidable, nítid, clar. Sap comprendre la música i cercar-ne les ressonàncies, les alternances, els equilibris. Nèstor Bayona encanta: cerca el matís, la intenció. Des de la posició del músic que s'esforça en la comprensió de les partitures, és molt brillant poder accedir com un impostor a l'obrador de la música. En l'assaig, el pianista es mostrava vibràtil, juganer, àgil. Només tu saps que el dia del concert no estava tan fi ni fimbregant: la tensió l'afeblia. El repertori fou molt exigent: bregarem per arribar al concert amb una dignitat il·lusionada. Si poguéssim repetir-lo, sortiria brodat. Si en féssim cinc d'idèntics, filigranat. Els assajos són un esprint per a una sola carrera. En acabar, l'esgotament és majúscul. Com una font que s'ha assecat i necessita temps per reomplir-se.

MÚSICA.
La Banda Municipal de Lleida amb el seu director, Amadeu Urrea.